

Aogchie

'k Mos onderlest voor Kaorele weer is 'n pergrammao op Maareweradio prizzentere en daer wor ok aaltijd 'n diëlectverhaoltjie verteld. Dus, doch 'k bij m'n aage, lae 'k mor is eefies wat uit m'n duim zuige, want fantesie hê 'k zat, dà weet iederêên ondertusse wel en dan is dat stuksie ok gelijk ingevuld. Toch is t'r 'n hôôp van waer wà 'k somwaaile zôômor vâ me neus maakt. 'k Hê van jongs af aan aaltijd overaal op- of ingezete en 'k ben nè zôô nieuwsgierig as Aogchie, die d'r 'n bijnaom aan overgehewe het. À 'k iets nie weet, dan vrae 'k 't gewoon en dan is 't perbleem mêêstal gaauw opgelost en wete me hoe de vurrek in de steel zit. Nou is 't overiges ok zô dà 'k Aogchies zellef nog gekenne het. 't Was aal 'n bietjie 'n ouwere vrijgezelle maaid die nog bij d'r vaoder en moeder thuis weunde. Ze dee aailijk aallêên mor 't huisouwe, zà 'k mor zegge. Nou bedoel 'k daer niks minderwaardigs mee, belnêënt, enkeld dà ze volleges mijn nie bij 'n baos of buite de deur waarekte. Mor je zel wel begrijpe, as t'r twêê volwasse schôône Minaos (Aogchie en d'r moeder), d'n hêêle week, trewaail dà vaoder buitenaf is, in êênen huis bivekkere, ze mekaor wel is in de weeg zitte. As moeder 's oches 't raomd gezêêmd had, dan beurden 't mor aals te vaak dat Aogchie 't dezellefden dag nog is dunnechies overdee.

Schôôn

Niet allêên 't glaswaarek, belnêënt, ok aal 't vaarefwaarek wier dan meegenome. Nou wete jullie aallemael nog wel de tijd van toe d'r nog gêên wasmesienes wazze en d'r nog mè Sunlightzêêp in d'n kuip wier gestampt om 't wassie schôôn te krijge. Aal 't was- en spoelwaoter wier dubbeld benut. 't Hêêle achteruitjie wier d'r mee geboend en netuulijk ok de stoeptegels van 't straetjie voor d'n huis. Die zêêp van toe dà was lang nie zukke chemische troep as dien poejer of teblatte van nou. Mor toch, as ie d'r iedere week ok 't vaarefwaarek mee schôônmaakte (è je moeder 't ok nog is dee met 'n soppie van de vaet), dan zel ie wel begrijpe dat 'r binne de korste kere gêên vaarefie meer op de kezijne zat. 't Wier 'n soortement omgekeerde wêreld. Gêên groen grassprietjie of mosplantjie tusse of op de straettegels, mor 't kaole houtwaarek wier wêl zô groen as gras en dà groen veraanderde nae 'n hortie in donkerbruin of zwart, want dan sloog 't weer d'r in, zôôazze me dat noemde.

Plaoge

Omdat Aogchie aaltijd thuis was en aailijk ok 'n bietjie simpel was, was 't voor ons as kwaojonges mor 'n koud kunsie om d'r zô nou en dan is in de maoling te neme. Ze was harstikke goedgeelôôvig en dan bedoel 'k nie dà ze van de kaarek was of zô, neeje joh, je kon d'r gewoon van aalles wijsmaoke. Nou wisse me dà ze in d'n aerd 'n bietjie verliefd was op 'n kèrel die met 'n peteroliekar langs de deure kwam. We han ze wel is betrapt toe ze stinge te flikflooië achter 't schuurtie, as tie 'n paor liter kwam brenge voor de oliestelle waer toe nog op gekookt wier. À 'k t'r nou allêên mor an trugdenkt, dan ruik 'k 't weer, net as vroeger bij m'n opoe in 't keukentjie waer de stoofpeerties haaleve daege stinge te seutere op zô 'n êên- of twêêpittertie. 'k Vong en vingk 't nog aaltijd 'n rottig muffig luchie. Ok dien zôôgenaomde lampenolie die ze nou wel is stoke die stink voor mijn nò nè zôô êênderand, ok al hen ze daer zôôgenaomd 'n bietjie parrefum bijgedaen. Stinkluchies daer blijf ie volleges mijn je leve lang last van houwe. As ie d'r êêmel last van hê gehad, dan raok ie 't nooit meer kwijt. En daer gaot 't nou vedder ok over.

Taort

Bij de bure van Aogchies had 'r êên jaerig gewist en d'n bakker die hà zô 'n mooie bruine governiste kist mè taorties bezurregd, kertonne dôôze zag ie toe bekant nò nie. Overiges, van binnene wazze die kissies spierwit gevaarefd en aan twêê kante zatte d'r van die zulleverkleurige luchtrôôsterties in. Aailijk mos ie voor die kiste toe staosiegeld betaole, mor omdat d'n bakker iederen dag langs de deure kwam en as ie vaste klant was, dan zette je dien kist (dôôs) gewoon voor de deur, dan kon die 'm ok meeneme as tie langs kwam è jij tevaallig nie thuis was en 't brôôd leet die dan wel eefies in de schuur, want die zat ommers nooit op slot. Êên vâ m'n maotjies, 'k zel z'n naam nie verraeje, mor as tie dut hoort, of laeter leest, zel die 't zeker wel weer wete, kwam met 't vollegende kwaojonges gaaintjie. 't Paerd van groenteboer de Peebos hà midde in onze straet 'n flinken hôôp gepoept (en gepist trouwes ok) en dien hobber paerdevijge lag harstikke in de weeg, want daer wouwe me juist gaon voeballe. Hij zeet: "Azze me nou dien gebaksdôôs is stiekem meeneme, dan doe me die vol mè paerdedrolle en dan belle we bij Aochies aan en zegge me tege heur dà ze 'n taort het gekrege van d'r stillen aanbidders". Zô gezeed, zô gedaen en Aogchie die was me toch blij en gong 't gaauw aan d'r moeder laete zien. Toe ze 't deksel van d'n dôôs dee, was 't over met de pret, mor wij hen d'r nog hêêl lang lol om gehad, dà begriip ie zeker wel en paerdevijge ving 'k nò steeds knap stinke!

Nou, dut was 't dus weer voor deuze keer, de vollegende keer mot 'n aander mor weer is wâ vertelle. De beste wense aallemael nog hee, en we hope je in 't nieuwe jaer weer in goeje gezondhaaid aareges tege te komme.

Dag hoor, met de groete van Huibpe.

Op onze website www.historie-sliedrecht.nl is ok aander verêênigingsnieuws te vinge, zôas de stambôome van de families Mostert, Baotenburg en Brêêdveld. Kom ok 's 'n kijksie neme in ons clubgebouw 't Onderhuys (Kerkbuurt 243). Elleke woensdagmiddag benne me d'r!